

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Illvstre Certamen B. Sebastiani martyris, & aliorum plurimorum. &c. ex eo quod est apud F. Laurentium Surium, fide dignissimum. Decertavit in agone, Anno Saluatoris 286. Dioclet. & Maximin. Impp. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

ILLVSTRE CERTAMEN B. SEBA-

stiani martyris, & aliorum plurimorum. &c. ex eo
quod est apud F. Laurentium Suriū, fide dignissi-
mum. Decertavit in agone, Anno Saluatoris 286.

Dioclet. & Maximin. Imp. sorte 3. nam quoniam
Anno Imperij eorum certamina ad finem
producta sint, incertum
est.

Vide Czf.
Baro. in No-
tat. marty-
Rom.
Item Tō. 2.
Annal.

SEBASTIANVS ciuitate Narbonensi ori-
undus, vir Christianæ religionis præstantia
ornatissimus, vt Mediolani animum omni-
bus maximarum artium disciplinis excoluit, spe-
data virtute sua Diocletiano & Maximiano Im-
peratoribus ita charus euasit, vt ab ijsdem hono-
rificè inter Prætorianos milites assumptus, prin-
cipatu in super primæ cohortis decoratus fuerit.

Etia iustitiæ ornamentis ita præclarè excultus, vt
milites haud secus ac parentē eum venerarentur.
vniuersique, qui palatio præerant, summo amoris
& beneuolentiæ studio complecterentur. Hasce
autem virtutes, occulta in Deum pietas, tanquam
facula quædam illustrabat: eumque indies magis
magisque amabilem reddebat Christo enim Do-
mino nocte dieque sedulo religionis deseruie-
bat officio, prudenter sacrilegos reges fidem suā
calans, vt sub terreni Imperij chlamide, cælestē
interim militiam excoleret: infestaque dæmonū
figa à Christianis propulsaret. Multi enim, sup-
pliciorum tempestate acrius ingruente, perfidi à
Christi castris resiliēbant, multi timore prostrati
congressum certaminis formidabant. Agonotheta
Sebastianus, quamuis martyrij gloria vehemen-
ter flagraret, sese tamen continuit, illumque pie-
tatis

20. Ianuarij.

Patria eius

Præcipuo in
honore ha-
betur ab
Imp.Cælat fidem
ac pietatem
suam Imp.

tatis ac fidei suæ igniculum studiosè occultat
ut nutantes bellatores, suis sermonibus cool-
maret, stratos erigeret, denique quam plurimam
palma coronatos ad cœlestem gloriam transmi-
teret. Quod qua ratione acciderit, non erit ab-
paulò fufius explicare.

Erant eodem illo tempore gemini fratres
Marcellia. & Marcellianus & Marcus, qui claris admodum
Marci egre
gij martyx.

orti natalibus, Tranquillino patre, matre vero
Martia, generis dignitatem & splendorem Chri-
stianæ fidei lumine longè superabant. Pro Chri-
sto enim in vincula coniecti, carceris squalorem
Sebastiani maximè hortatibus confirmati, in-
uicta pietate sustinebant. Itaque præsertim
facilè spretati, damnationis excepere sententiam
ea tamen conditione, ut si vel in ultimo
termino constituti, Deos agnoscere vellent pro-
stinæ libertati, parentibus, vxoribus liberis &
omnibus facultatibus restituerentur. Tendebant
interim alacres ad agonem, patre, matre, con-
gibus, liberis, & ingenti cognatorum caterua
cum luctu ac lachrymis ad certamen prosequen-
tibus. Et quia natalium splendore præstabant
parentes haud difficulter ab Agrestio Chroma-
tio vrbis præfecto triginta dierum inducias im-
petrârunt: ut eo interim tempore ad sacrificia
dum illos iuuarent. Interea vero amici de-
monis insidijs certatim instructi nullis non ves-
torum lenocinijs ac lachrymis animos eo-
rum tentare, dulcem lucis vsuram antiqui ser-
pentis sibilo instillare, miserandam parem-
tum, coniugum, ac dulcium præcipue pi-
gnorum orbitatem proponere, denique nihil
non moliri, ut inuictum ad illam diem Christi-
anæ pietatis robur: in sacris frangeret pectoribus
Amici

Tentatio ve-
hementis in-
ijcitur SS.
Marco &
Marcellia-
no à cogna-
tis.

Amicis autem hoc modo eos impugnantibus, iu-
peruenit genitrix, flebili eiulatu miseram se cla-
mitas. In cōspectū verò filiorū adducta, solutis cri-
nibus, canos lux senectutis ostēdere, se, istaq; qua pe-
ctus tegebatur, veste, cunctis lachrymantibus,
marcidis, laxis iam pellibus, quas tuxerant
nudare, mammas blandimenta, quæ illis adhuc
infantibus exhibuisset, multum eiulans comme-
morare.

Interim illa suas lamentationes prosequente
iam senio grauis, seruulorum manibus adducitur
pater, qui cygnæum caput puluere aspersus, la-
mentabiles admodum voces ædidit: cunctos ad
sua miseræ ac ploratus inuitans contortium.

Quæ dum fiunt amborum coniuges cum infantu-
lis, matrum amplexibus tenerè inhærentibus, ad-
uolant: muliebri eiulatu ac fletu etiā robu-
storum animos emollientes. Quid multis? Ea fu-
re carum lencinia, deplorationes ac lachrymæ,
ve Christianorum militum robur paulatim ener-
uarent, ac sacrilegum dolorem fractis animis in-
gererent. Huic spectaculo Sebastianus fortè inter-
erat, qui vt Christi athletas immenso certaminis

pondere pragrauatos animaduertit, ilicò in me-
dium profiliens, vultu inflammato talem ad eos
orationem instituit: Hactenus diuini prælij bel-
latores, inuicta animi virtute egregium de mun-
do carne, & Satane triumphum egistis, & nunc

sempernam cælestis gloriæ coronam fæmineis
victi eiulatus deponetis? Nolite victoriarum
vestrarum insignia per mulierum blandimen-
ta abijcere, & subiectas pedibus vestris hostis
deuicti ceruices, ad rediuiua iterum bella
latere. Erigite igitur à terrenis affectibus glorio-
rum vestri certaminis trophæum, & nolite illud
amitte.

A Matre.

A pater.

A Coniugi-
bus & libe-
ris.Mollefcunt
animi mag-
tyrum.S. Sebastia-
nus animos
eorū rursus
erigit.

amittere ob fletus paruulorum. Ipsi quos plorantes attenditis, gauderent hodie, si possent scire quæ nostis. Si enim scirent aliam esse vitam, in qua beatam immortalitatem sine fine regnat, profectò ad illam vobis festinarènt pertingere, & hanc vitam breuissimi temporis spatio circumscriptam, & mille doloribus circumuentam pro nihilo reputantes, illam appeterent, quæ incredibili gaudio circumfusam in omni seculorum æternitate permanet. Hæc autem præsens vita quid quæso habet quod tanto studio tantaque auuiditate retinenda vobis videretur, si quid non est plena fallacijs & dolis. & vix deus eò infida, vt neque sui amatoribus fidem tenuisse potuerit vnquam? Certe ab ipsa mundi origine, deos se fidentes sefellit, omnes sui cupidos deludit, & multos de se præsumentes irrisit, & plurimos animam sui amantes in pestem & perniciem sempiternam impulit.

S. Sebastia-
nus Conuer-
tit oratione
suam ad pa-
rentes & a-
micos mar-
tyrium

Proponit
eis futura
gehennæ
supplicia.

Hæc est vita, quæ vos fallit, o amici charissimi, vt amicos vestros ad veram sempiternam que- tam euntes, iniusto consilio reuocetis. Hæc vobis instigat deus parentes sanctissimi, vt filios vestros in cœli comitatum proficiscentes, stultissimis lam- tationibus retrahatis. Hæc est, quæ vos o castis- simas coniuges beatorum, sub pietatis prætextu ad impietatem mentes martyrum fecit impellere, ad mortem pro libertate illis adferre. Si enim imp- is vestris persuasionebus consentium præbuerim, pauco quidem tempore vobiscum falsis huius mundi voluptatibus perfruerentur, at postea necesse erit vos mortis imperio separari, & ita se- parari, vt non nisi mutuo conpectu interpe- tetua tormèta cruciabimini, vbi edax flammata credulorum animas deuorat, vbi dracones ca-

tare blasphemorum labia comedunt, ubi ululatus & gemitus horrendus personat, confususque clamor dissonis vocibus excitatus dolorum acerbiter augeat. Hæc autem calamitas, quæ pro minima sui parte explicari non potest, nullo unquam termino definitur, si nullo sine concluditur; sed miseris illi ita flammarum atrocium combustionem corroduntur, ut ad redibilia semper incendia, qui adusti fuerant, reparentur. Has igitur pœnas & hos finite euadere, & vosmetipsos ab illis eripere conamini; permittite interim hos scelici certamine ad præparatam gloriam pertingere. Nolite timere: neque enim, ut vos putatis, à vobis separabuntur, sed vadunt vobis fidereas in cælo præparare mansiones, in quibus una cum illis, & cum filiis vestris sempiterna scelicitate perfruamini.

Sic ergo vos domus vestræ ex lapidibus constructæ delectant, quanto magis illarum vos debet pulchritudo inuitare domorum, ubi sunt triclinia auro radiantia, suoque splendore oculorum aciem perstringentia. Si diuitias diligitis, tantoque labore eas quærédas esse putatis, ut nulla propter eas pericula recusetis, ubi quæso tutius eas collocabitis, quam apud eum, qui eas amplificatas & auctas restituere vobis potest? quare si vere diuitias vestras amatis, ipsi custodiendas tradite, qui vobis eas largitus est; quas si illi credere nolitis, certe elaceras gulæ inuadet, aut luxuria, libidinum mater, vobis eripiet, aut sine dubio, quod nostis oportet, mors de improviso aggrediens, ita vobis exorquetur, ut neque illas deinceps habere, neque videre possitis.

Restat nunc, ut hoc modo diuitijs vestris in tutore depositis, ad delicias veniamus, quas qui vere amant, sibi hac ratione philosophantes audiant, verè

Z

verè

verè amatores nostri estis, illi nos commendamus qui nos vobis integras illibatasque in illa regione restituat, in qua nulla aduersitas, nullaque agerudo nos vobis præripere potest. In hac enim vita caduca, si nos vobis obsequi volueritis, quasi in expensâ & exhaustâ, ibi vobis omnino negabimur. Et quæ est vitæ huius longinquitas, in qua mille doloribus nobis obsequi vultis? Est, quæ vita hæc per centum tendatur annorum spatium, non, vbi extremus aduenerit dies, tanquam flamma ad modicum apparens videbitur fuisse, & instantis hospitis, vno apud nos die manentis, vestigare quibus? Illa autem vita, quæ nunc consistit, perpendenter est inquirenda, in omni æternitate perdurat, annisque labentibus iuuenescit, & pullat inde renouationis sumit initium, vnde finis accipitur. O verè illum degenerem & omnino boni expertem, qui huius tam formosæ vitæ amore occupatur, qui timet hanc perituram perdere, & illam accipere, quæ perire penitus non nouit.

Nolite ergo, ô amici, ô parentes, ô coniuges, uenerandæ sanctorum, nolite à vita ad mortem, quod diligitis reuocare, à gaudio ad luctum deducere, & ab æterna requie ad pœnas sempiternas accersere. Hoc est enim cum Diabolo quasi piscium tum tendere, & ad exiguum hauriendam lucratum tatem allicere, in qua intus dirus lateat viscerum cruciatus, & mors interiorum tormentis extorquetur. Sed fortassis opponitur nobis, quomobrem Christianus tormenta non metuat, & præsentis non terreatur pœna tortoris. Nimirum idcirco non frangitur metu, idè dolores non pertimescit, quia scit se per breues cruciatus & momentaneam tribulationem, ad perennem foelicitatem & sempiternam læticiam peruenturum.

Ratio constantiz Christianorum.

Sed si tamen dolor omnino timendus est, si carnis, si noua & exquisita pœna tortoris; quæ magis metuenda, quæ horrenda & fugienda magis? Illa quæ hodie exardescit, & cras refrigescit; quæ sub vna hora inducitur, & sub vna hora excluditur? an illius potius, quæ nullo sine concluditur, nullo tempore extinguitur, nulla prorsus veritate consumitur? Nam præsens dolor, aut leuis est, & potest tolerari: aut grauis est, & citò glorioso certamini adfert finem. Ille autem pœnarum dolor, & cruciatus incendij, qui huius vitæ amatores manet, cum sit quouis tormentorum genere vehementior, nunquam finiendus aggreditur, & acrius subindè quam inchoauerit, inquit. Ab hoc ergo interitu hortemur euadere quos amamus, & nos ipsos ad euadendum fortiter præparamus: nec timeamus vna hora ferre dolorem in corpore: qui optamus æternum gaudere cum Christo.

Hæc aliaque, quæ breuitatis gratia omittimus, Beatus Sebastianus cum peroraret, indutus chlamide, accinctus balteo, subitò tam eximio splendore coelitus, perfusus est, vt candidissimo ab Angelis pallio amictus dicatur. Hæc autem in domo Protoscriniarij nomine Nicofrati gerebantur, cuius coniux quam Zoen appellabant, ante annos sex vehementi morbi cuiusdam infestatione, linguæ beneficio priuata fuerat. Hæc attentissimas Sebastiani peroranti præbuerat aures, certam interim in spem adducta, se illius virtute amissum linguæ recuperaturam beneficium. Itaque vt peroratum est, illa genibus nixa supplices ad eum protendere manus, rancidam ædere

S. Sebastianus ab angelis candido amictus pallio.

Z. s. vocem

vocem, profusis lachrymis opem exposcit
Cui vir diuinus cognita ex alijs miseriarum
benignam porrexit manum; conuersusque
ad certum: Ecce, inquit, equidem si verus seio
si seruus sum, & vera sunt omnia, que ex

Nicostrati
uxori loque
lam restituit

meo hac mulier audiuit & credidit; rededit
eam eiusdem Domini virtute officia laborum
consignansque eam crucis trophæo, protinus
ennes illę, linguę, dissolutę sunt fibra. Quo
ęta beneficio mulier, grata vtique voce, & De
laudes prorupit, ac tota mentis virtute Chri
dem amplexa in eiusdem misericordia ac bene
te mirificę exultauit. Nicostratus autem, vni

Nicostratus
conuertitur
ad Christi
post vxorę.

raculi magnitudine, ac Christi potentia con
stim sanctis martyribus Marco & Marcel
vincula detraxit: supplexque ad genua coram
lachrymis prouolutus tanti criminis veniam
stulauit. Quem martyres ad alacritatem & co
stantiam fidei hortantes consolati sunt. Illo
tem vrgente & instante, vt soluti in turum
reciperent, ac imminentem suppliciorum atro
tatem fuga redimerent, martyres intulerunt
fidei gloriam, cuius hactenus expers fuisse, sig
lari Dei dono accepisti, quomodo nos hoc coe
ste donum quo ab infantia dotati sumus delecte
tes, tibi passionis nostrę calicem dabimus, que
propinare quidem possumus, dare certe non po
sumus? Diues autę in omnib. est Christus, qui la
ga vbertatis suę affluetia omnib. ad se venient
meliora pręstat, q̄ rogatur. Si ergo vobis incre
lis lumę veritatis collatum est, quanto magis
dentib. omnia, quęcunq; petieritis, largietur.
des vestra a magisterio sũpsit exordiũ, & omni
annosa eruditio vix confert, vnus horę spatio
pistis. Nulla vos parentum impedit memoria,
lus n

lus tenerè prolis reuocat affectus; contēnitis subi-
 to. q̄. infano amore haclenus possedistis, & queri-
 tis quod nunq̄ sciulistis. Perorantib. hac aliaque
 martyribus ingens omniū fletus, ac vera animorū
 p̄cunudo consecuta est; quos Marcus hac oratio-
 ne in Christi amorem magis magisq̄ cōfirmavit
 Discite parentes charissimi & cōiuges dulcissime
 aduersus pugnam Diaboli & cōtra omnes carna-
 liū desideriorum sagittas clypeum virtutis oppo-
 nere. Scate inuicti, & omnia tela nequitiae constā-
 ter repellite. Insurgant aq̄ sauiant quantum vo-
 lunt. demonum satellites, omni p̄narū genere o-
 lida hęc membra, & breui nihilominus interitu-
 ra concidant, dilanientq̄; certe animas, quò min⁹
 ad suum tendant Creatorē, prohibere nō poterūt.
 An ignoratis suscepra p̄ Imp. vulnera milites red-
 dere gloriosos? Et ideo animarū hostis, tyrannidis
 suæ furore percitus nunc sauit, q̄a perseuerantiae
 nostrae trophæo suū praeuidet tormentū: & ideo
 supplicia infert, ne spes eius pereat; mortē mina-
 tur vt cerreat; vitam promittit vt eripiat, securita-
 tem pollicetur; vt tollat; hęc vniuersi moles belli,
 hoc fraudis consilium, vt corpus à supplicijs eri-
 pias animam verò in vitiorum omnium sentinam
 deiciat. Et cur quæso fortissimi Ducis bellatores
 timidis & nulla virtute præditis, terga vertant, &
 in eo bello deficiant, in quo possunt esse victo-
 res? Cur mortem expauescant, qui sciunt hanc cū-
 ctis mortalib. à natura, non poena constitutam?
 Cur mortem subterfugiant, qui credunt præsentē
 viā fallacē & mille casib. obnoxia esse? nec verā
 apprehendi posse, nisi qui, sp̄retis temporaneę vi-
 tæ illecebris, tota mentis virtute eam concupiscit.
 Quid præsens vita, nisi scelerū omniū sentina? quę
 facinora suadet, crimina ingerit, menti tenebras

& obliuionē ęternitatis offudit, vt miseris in lę-
 piternū interitū ꝑcipiter; hanc ciuē igitur tā ꝑ-
 naciter adamabim⁹, cui⁹ amatores gravis frequen-
 ter ruina opprimit, fulmē ꝑcellit, naufragia ꝑ-
 vorax Charybdis absorbet, gladi⁹ iugulat⁹. Et quod
 de ꝑfenti hoc modo amissa timendū, q̄ miseris
 ad alterā rarō ꝑueniūt. Ad illā. n. non ꝑcena, sed
 causa ꝑducit. Vno. n. eodēq; ꝑcenaꝝ genere, & in-
 nocētib. saj⁹ ęterna cōfertur, & delinquentib. atq;
 suppliciū irrogatur. Hęc Marco ardētī spirito ꝑ-
 quente, oēs infusi lachrymis nouo dolore resolu-
 sūt, quāto Dei amore tenerētur; pudore in lę-
 lutari ꝑfusi q̄ martyres suis blanditijs à marty-
 corona auocāt. Et itaq; omnib. sua nomina celo-
 tim Christo cōferentib. Nicostrat⁹, vna cū cō-
 tāto fidei exarsit ardore, vt cibū potūq; se admi-
 surū negaret, nisi omnib. ꝑri⁹ Christianę fidei my-
 sterijs inuitat⁹ foret. Cui S. Sebastian. fac totius, vt
 mutata dignitate, iā deinceps non Urbis Prętor
 sed Christi Protocleriniarius inueniatis. Vnde
 oēs pariter adducito, vt cū ijs. q̄ sacra mysteria
 cipere volunt, vitalis aquę particeps fias. Ea. n. d.
 Dei nostri benignitas, vt quibusuis etiā sceleribus
 inquinatos recipiat, absterasq; peccatorū omniū
 fęditate, diuinis iustitię muneribus exornet. Nec
 mora. Nicostratus ad Claudiū Cōmentarięntem
 cōtendēs, victos oēs ab eo recepit, hoc videlicet
 ꝑtēxtu. q̄ Prętorio examine sistendi forent. Ad-
 ductos verō in cōspēctū sanctorū, Sebastianus ꝑ-
 in primis oratione ad scelerū ꝑcēnitudinē horra-
 est: deindē Christum ac fidei donum illorum in-
 gerens aurib. ita cōclufit. Si ea mētis infania in-
 stis. vt relicto Creatore vestro, damoni inferuere-
 tis. qui hac vos nunc mercede remunerat, vt le-
 thali exitu, ex hoc mundo ad ęterna supplicia
 trahat.

Magna Dei
 gratia & be-
 nignitas.

S. Sebastia-
 nus homi-
 nes scelerat-
 os & mor-
 tis reos ad
 Christum
 conuertit.

translatis, quanto magis ad eum redire conuenit, qui tam tenero nos amore dilexit, vt filium suum vniuentum daret, eiusque supplicio ac morte ab æternis nos supplicijs eriperet. Hæc Sebastiano dicente, victorum turba in lachrymas profusa, magno eiulatu admissorum criminū poenitudinē testata est: parata deinceps sub signis Christi militare. Quos vinculis exemptos B. Sebastianus ad fidei signacula percipienda adoptauit. Iamque animis eorū ritè præparatis, Polycarpum insigni sanctitate presbyterum adduxit, qui visa multitudinē incredibili gaudio exultabat.

Interea verò Urbis præfectus certior factus, de reorum omnium ad domum Nicostrati translatione, indignabundus eum ad se citauit, vt vel rationem facti sui redderet, vel poenas audaciæ confestim lueret. Nec expauit quidquam nouus Christi miles, qui pia hac fraude Præfecto imposuit; Quandoquidem, inquit, Christianorum custodia à T. Amplitud. mihi concredita fuit, decreui equidem eos omnes mortis supplicio damnatis sociare, vt si proprio motu iussioni vestræ nostræque persuasioni consentire nolint, saltem alieno admoniti periculo, acquiescant, ac metuant ne similis eos poena concludat.

Gratum ac ratum habuit hoc Præfectus, haud eniguo eum præmio afficiendum asserens, si Marcum & Marcellinum à Christi confessione auellere possit. Missus itaque factus à Præfecto Nicostratus recta domum abiit, Claudio Commentariensi comitatus; cui in itinere cuncta ex ordine narrauit: & Sebastiani pietatem ac fidem, & immensam claritatem, qua cælitus circumfusus fuerat, & miraculum quo vxori suæ linguæ beneficiū restituerat. Quæ Claudium ita permouerunt

runt, vt pronolatus ad genua Nicostrati supplicauerunt, vt pro sanitate filiorum suorum precaretur. Ex causa .n. coniuge filiorum alter hydropis morbo affligebatur, alter diuersis vulneribus foedatus extraxerat. parenti calamitati erat. Igitur concepta sanitate fiducia, Claudius verumque fideli ministerio in coetum sanctorum intulit, magna voce cœlestis se Christum verum Deum credere, eiusque beneficio filios suos sanitate consequi posse. Aderat posteriorum fidelis minister Polycarpus, qui ad sacramenti gratiam aspirantium nomina excepit. Primis Tranquillini, Marcelliani & Marci parentes; quem sex eorum amici, Ariston, Crescens, Lutchianus, Urbanus, Vitalis & Iustus secuti sunt. Hos Nicostratus cum fratre suo Castoreo, & Claudio Commentariensis, eiusque filij Felicissimus & Felix. Inde illustri pietate ac genere matronæ tres Martia genitrix Marci & Marcelliani, Symphorosa coniunx Claudij, & Zoë vxor Nicostrati, horum fidem ardoremque pietatis, familia deinde omnium pari virtute imitata est: promiscui sexus & ætatis numero triginta tres. Postremo vincti omnes in carceris squalore adducti sexdecim. Hi à Sebastiano lustralibus admoti aquis, à Polycarpo expiati sunt. Ante alios Claudij filij, vt saluari vnda perfusi sunt, ita sani & incolumes astiterunt, vt ne vestigium quidem morbi appareret. Tranquillinus vero eiusdem lauacri virtute à podagra & chiragra ita subito curatus est, vt præ gaudij, lachrymabundus in Christi confessionem erumperet. Quæ miracula omnium animos ad martyrij gloriam incredibili ardore accenderunt.

Inter hæc, diebus acceptæ dilationis expletis, Agrestius Chromatius, vrbis Præfectus Tranquillinum accersit cupidus audiendi, quem fructum apud filios

Nomina eorum qui à Sebastiano ad Christum conuersi sunt.

Claudij filij baptisinate etiam à corporeis morbis curantur. Item Tranquillinus.

illos fecisset. At pius & fidelis senex, diuino plenus spiritu, Christianæ fidei mysteria, pro ea, qua pollebat, facultate, ei proponere deorum vanitatem arguere, Christi potentiam ac benignitatem miris extollere, fidei suæ ardorem dictis pariter ac factis ostendere. Præfectus verò, etsi vim mysteriorum non perciperet, contemplatione tamen sanitatis, qua Tranquillinum cum ingenti admiratione integrè frui cernebat, vehementer mouebatur, tactus quadam fiducia idem beneficium consequendi. Igitur cum acerrimis podagræ doloribus exerceretur, nocte concubia Tranquillinum ad se vocauit, oblatoque immenso auro pondere, dicit, inquit, quo medicamine sanitatem comparasti, amplioribus à me afficiendus muneribus, si miserum à podagræ cruciatu pariter liberaueris. Cui Tranquillinus, reiecto auro, Christum inculcauit: constanter affirmans se ipsius gratia solius incolumitatem adeptum. Tunc Chromatius non tam fidei amore, quam spe sanitatis impulsus, Polycarpum vnà cum Sebastiano aduocauit, qui eum triduo ante omnia ieiunio præparatum, catechesi instruxerunt: instructumq; ad idolorum contritionem hortati sunt. Annuente Præfecto vna orationis virtute, ducenta illic protraxerunt, Chromatio nihilominus in morbi cruciatu permanente. Qua re Polycarpus & Sebastianus stupefacti, Chromati, inquit, nisi alio infidelitatis scelere alligatus fores, iam omnis vis morbi, quæ te exagitat, fugata esset. Dic igitur, si quæ alia in domo habes idola? Tum illis cubiculum vitreo opere ostendit, in quo omnis bellarum disciplina, distinctis cœlestium signorum figuris, visebatur: quæ ad insaniam vsq; præter futurorum cognitionem adamabat. Sebastia-

Tranquillinus agit cū Præfecto.

Præfectus sit catechumini.

nus verò dicebat: Si hæc integra manere volu-
ris, teipsum integrum habere non poteris. In
que recuperandæ salutis impatiens, ea quæ
demolienda tradidit: repugnante acriter
filio Tiburtio, quod auus eius Tarquinius, plus
quam ducenta auri pondera illud in opus expo-
disset. Sed Sebastiano & Polycarpo prævalen-
bus, cum in ipso demolitionis sudore, Chroni-
tijantè oculos iuuenis flammeo aspectu appar-
ret, parentemque ab omni ægritudine liberaret,
Tiburtius Polycarpi aduolutus pedibus, I. E. S. V.
Christi nomen, sanctum, verum, omnipotentem
in sæcula benedictum exclamauit. Tunc Sebas-
tianus pietate, de more, incallescens, iuculans
eos oratione ad Christi militiam hortatus
mundi ac vitæ huius vanitate ob oculos posuit.
Nec caruit operæ pretio illius orationem Chris-
matus Præfectus, paucis diebus in ardentissimam
pietatis studio constanter exactis, omnibus ma-
di bonis valere iussis, totum se vni Deo & Domi-
no nostro I. E. S. V. Christo consecrauit, famulans
& seruis promiscui sexûs ad 1400. fidem sui Do-
mini, præclaro virtutis testimonio, imitantibus
quos haud leuibus donis ac muneribus instratione
libertate donauit.

Præfectus
cum filio
suo Tibur-
tio credit
in Christū.

Præfectus
cum 1400.
seruis bap-
tizatur.

Caius Pon-
tifex,

Ea tempestate summam Pontificij dignita-
tem Romæ administrabat Caius, vir singulari
prudentiæ opinione & religionis laude præstans.
Porro imperium Carinus & Diocletianus, quia
quia Carinus affines quosdam titulo Christiani
confessionis decoratos habebat, persecutio per
magna sui parte quiescebat. At postquam Car-
nus ad Margum occisus fuit, tam immanis in o-
nes sinceræ fidei cultores, Maximo & Aquilino
consulibus, tempestas exarsit, vt nemini vel eni-
di ve-

di vel vendendi potestas fieret, nisi prius paruis
 quibusdam statuis, in omni platearū angulo eam
 in rem constitutis thura offerret. Itaque Caius,
 qui teneris, in studio pietatis, fidelium mentibus
 consultum volebat, statuit ut Chromatius vir il-
 lustrissimus Christianos omnes in domo sua ab
 hac sacrificandi necessitate subtraheret, & benignè
 eidem fraterno amore haberet. Quod ille tanto cū
 animi sui gaudio executus est, ut cum domus alio-
 quin amplissima & regio sumptu exstructa an-
 gustior esset, quàm ut infinitam illam multitudi-
 nem capere posset, cum omnibus illis in Campa-
 num litus, ubi lati cespitis Dominus erat, profes-
 sus sit. Remāserunt autem cum venerabili Papa,
 Marcellianus & Marcus, & pater eorū Tranquil-
 linus, item Beatus Sebastianus & Tiburtius, iuue-
 nis cum corpore, tum mente pulcherrimus. Ni-
 colostratus quoque cum fratre suo Castorio & con-
 iuge Zoe. Claudius etiam cum fratre suo Victo-
 rino & filio Symphoriano eximia pietate adole-
 scente. Porro Caius Marcum & Marcellianum
 Diaconi honore sanctificavit; Patrem verò eo-
 rum Tranquillinum presbyterum consecravit
 & Sebastianum, qui ad multorum profectum sub
 specie militiæ latebat, Ecclesiæ defensorem con-
 stituit; ceteros verò Subdiaconos fecit. Hi om-
 nes apud Castulum, palatij Zetarium, virum
 Christianæ religionis amantissimum, moraban-
 tur, & diu noctuque ieiunijs, orationibus, & ce-
 lestium rerum commentatione ad martyrij pal-
 mæ aspirabant; atque interea admirandis virtu-
 tibus omnes ad se venientes Dei amore inflam-
 mabant, varijs calamitatibus & languoribus
 oppressos sanitati reddebant; cæcos suis pre-
 cabus illuminabant; & impotentem dæmonum

Sua perse-
 cutio.

Exercitia
 futurorum
 martyrum
 & miracu-
 la.

vim

vim confringebant: eosq; de obsessis corporibus fugabant.

Tiburtij in-
signe mira-
culum.

His studijs dum quisque, pro gratia sibi diuinitus concessa, intenderet; Tiburtius in hominem quendam de alto lapsum, & morti plane vicinū incidit. Cumque parentes cum circumfusa multitudine eum deplorantes cerneret, ipse concepta de Christi benignitate & virtute fiducia, orationem Dominicam cum simbolo super membra quassata legit, & protinus integram corpori sanitatem impetrauit. Quo miraculo parentes cum filio excitati, ad Christi seruitutem læti alacres accesserunt. Alia in super multa admiranda virtutis opera sancti isti ædiderunt, sed quia nimis prolixitate lectorem onerare non volumus, reliquum est, vt, quo modo singuli ad palmam martyrij peruenerint, explicemus.

Zoë orat ad
confessionē
S. Petri.

Itaque B. Zoë, cum in Apostolorum natali ad confessionem S. Petri oraret, paganorum repente arctata insidijs, ad patronum regionis Naumachiz adducta est, qui eam paruz Martis statua thura offerre compulit. Quod cum illa, Christi virtute freta, constantissimè recusaret, primò sex diebus tetro carcere sine omni cibi potusque solatio conclusa est, deindè è capillis in arbore suspensa, in confessione Domini emisit spiritum. Corpus eius grandi alligatum saxo, in Tiberim demerserunt. Hanc Tranquillinus, octaua Apostolorum die, à populo lapidibus obrutus, felici agone secutus est.

In arbore
suspecta mo-
ritur.

Tranquilli-
nus lapida-
tur.

Horum corpora dum Nicostratus & Caltorinus vnà cum Claudio, Victorino & Symphorianis per ripas Tyberis quærun, à paganis teniti, & ad Urbis præfectam Fabianum perducti sunt, qui eos eos neque minis, neq; blanditijs, à constantia fidei

Alij quinq;
merguntur.

dimouere posset, immensis constrictos ponderibus in mare præcipites dedit.

Interea Torquatus quidam, homo totus ex fraude & mendacio compositus, cum se simulata pietatis specie Caio sociasset, & interim moribus & vitæ ratione, à Christiana pietate vehementer abhoreret, Tiburtius vir nobilis & sacrarum literarum cognitione præclare instructus, acriter in eum inuectus est. Quod cum Torquatus animo periniquo ferret, fraudem molitus, Fabiano eum prodidit, qui postquam varijs eius constantiam sermonibus tentasset, & Tiburtius multiplicem impietatis rationem diuinis planè sermonibus confutasset, tandem ait; Vnum tibi è duobus elige ò Tiburti; Aut thura his carbonibus impone, aut iudis pedibus super eos incede. Cui Tiburtius, vt (inquit) Christum I È S V M verum Deum esse cognoscas, cui omnis creatura famulatür; ecce faciã quod iubes, & mox facto crucis signo, illæsis plantis eos inambulauit. At Fabianus hoc miraculo non modo infidelitatis rationem non deposuit, sed sanctum Christi martyrem gladio feriri iussit. Ductus igitur in viam Lauicãnam, tertio ab Vrbe milliario, vno gladij ictu cæsus; migravit ad Dominum.

Torquatus homo fraudulentus.

Tiburtius illæsus calcat pedibus prunas. Capite truncatur.

Post hæc Torquatus acerbiorè in sanctos odio inflammatus, vt Castulus sanctorum hospes apprehenderetur, egit; qui tertio appensus & tertio autus, cum in confessione Domini perseveraret, in fouea quadam, arena obrutus, martyrij palmam adeptus est. Tenentur deindè Marcellianus & Marcus, qui duris ad stipitem constricti vinculis, & in pedibus, acutis transfixi clavis, die vna & nocte in psalmis & hymnis læti perseverarunt. Cumque admirabili virtute impios confunderent,

Castuli martyrium.

Item Marci & Marcelliani.

Alij habet
Ardeatina.

Sebastiani
insigne mar
tyrium.

Sagittis con
fectus sana
tur diuini
tus.

* Elagabal

derent ambo lanceis per latera verberati, beati
Christo spiritum reddiderunt. Sepulti vero sunt
via † Appia secundo ab vrbe milliario, in loco
vocat ad arenas, quia cryptæ arenarum illuc
erant, ex quibus Urbis mœnia struebantur.

His expletis, vnus adhuc Sebastianus, virtute
pietate præstantissimus restabat, cuius nomen
primum ad Diocletianum Imper. delatum est, in
gentem ipsi admirationem commouit. Nec mo
ra: vocatum ad se Diocletianus tali fertur or
tione allocutus, Ego te, ô militum fortissime, pro
pter insignem virtutem & singularem prudentie
opinionem, primo semper honore in palatio meo
dignatus fui, & tu contra salutem meam, in deo
rum iniuriam, hæctenus per summam simulatio
nem latere voluisti? Cui breuiter Sebastianus: Ego
cum prudenter considerarem in sanæ mentis esse,
à lapidibus auxiliū petere, Christum pro salu
te tua, & pro orbis Romani statu semper colui.
Hoc responso Diocletianus vehementer exagit
tus, iussit eum ex templo amoueri, & in campo ad
stipitem ligatum sagittis transigi. Factum est hoc
tanta crudelitate ab ijs, vt instar hericij ex sagi
tarum densitate hirsutus videretur. Cumque eum
iam certo certius extinctum putarent, eo relicto
abierunt. tunc verò, Castuli Zetarij martyris reli
cta, noctu abijt, vt sacrū corpus debito sepultura
officio prosequeretur. Cumque præter opinionem
viuentē eū inueniret, immodico per fusa gaudio,
secū eum in palatiū clam adduxit; vbi paucis post
diebus integerrimam membrorum omnium sani
tatem recuperauit. Interea Christiani cum præ
clarum Christi martyrem rogare non desisteret,
vt se in tutum reciperet, ille facta oratione descen
dit, & stans super gradus † Elagabali venientibus
Imper

Imperatoribus dixit: Vos quidem peruersis Pontificum vestrorum persuasionibus inducti, prauam de Christianis omnibus opinionem fouetis, quasi illi eadem ingentem huic vestro imperio inferant, & scelere suo tranquillum Reipubl. statum perturbent, ac illi sunt, qui sanctissimas die nocte que pro vestra & totius imperij salute preces offerunt, & imminentem sæpè pestem auertunt. Hæc aliaq; multa martyr cum prosequi vellet, Diocletianus attonito similis: Tune es, inquit, ille Sebastianus, quem nos dudum sagittis interfici iusseramus? Imò, inquit Sebastianus, ille ego ipse sum, quem Christus Iesus à mortuis excitauit, vt vos ab imo mentis furore ad sanitatem & clarissimam veritatis lucem reuocem. Tunc Imperator confestim eum in palatij Hippodromum duci, & tam diu fustibus mactari iussit, donec in Christi confessione spiritum exhalaret. Tum verò, vt oblivione sempiterna memoriã eius sepelirent, in medijs noctis tenebris corpus eius in maximam cloacam proiecerunt.

Idolum fuit in Palatino monte, iuxta ædes Imperatorias, quod colebat Antoninus Cui & ibidem fanum construxit.

Fustibus eg-
sus reddit
spiritum.

Porro Christi martyr in somnis Lucinæ, insignis admodum pietatis matronæ, apparuit, atque mandauit, vt sacrum corpus cloacæ, quæ iuxta Circum est, extractum ad Catacumbas perduceret, ibidemque iuxta vestigia Apostolorum in initio cryptæ sepeliret. Itaque beata Lucina cum seruis suis media nocte sacras reliquias in præfatum locum debito cum honore intulit, & triginta continuos dies in precibus & votis ibidem exegit, & aliquot post annos pace Ecclesiæ reddita, domum suam in ecclesiam mutauit, & omnes facultates suas pro Christianorum consolatione illi consecrauit.

Apparet
Lucinæ.

VITA